

Από τη Συλλογή Διηγημάτων “Επαρχία Αγάπη μου”

του **Δημήτρη Δεσύλλα**

Ο Μιχάλης και ο Τάσος, δύο φιλαράκια από την επαρχία, σπούδαζαν την περίοδο 1965 - 1970 στην Αθήνα.

Ο Μιχάλης στην Ανωτάτη Γεωπονική και ο Τάσος στη Νομική Σχολή. Ήταν φτωχόπαιδα από εργάτες και αγρότες γονείς, που δούλευαν σκληρά για να τα σπουδάσουν.

Με το χαρτί της απορίας οι δύο φοιτητές τα μεσημέρια τρώγανε με τα κουπόνια στη Λέσχη της σχολής τους, κάποια άθλια φαγητά, ανοστίλες, σε μικρές μερίδες. Γι' αυτό οι γονείς τους κάθε βδομάδα τους έστελναν με το ΚΤΕΛ ένα δέμα στον καθένα. Το δέμα αυτό περιείχε ένα σφαγμένο κοτόπουλο, χυλοπίτες, τραχανά, όσπρια και άλλα φαγώσιμα, για «βελτίωση συσσιτίου» (όπως λένε στο στρατό) και για το βραδινό τους φαγητό. Λεφτά για κινηματογράφο ή για ταβέρνα δεν υπήρχαν, η διασκέδαση ήταν απαγορευμένη γι' αυτούς.

Οι δύο φίλοι βασάνισαν πολύ το μυαλό τους, να βρουν τρόπο να εξασφαλίσουν ένα χαρτζιλίκι για τη στοιχειώδη διασκέδασή τους. Τα υποχρεωτικά ωράρια των μαθημάτων και των εργαστηρίων στις σχολές τους δεν τους επέτρεπαν να δουλέψουν κάπου με μεροκάματο. Ανακάλυψαν ότι στο Μοναστηράκι υπήρχε ένα υπόγειο μαγαζί στο οποίο μια γριά αγόραζε και πουλούσε μεταχειρισμένα βιβλία. Έτσι ένα μεσημέρι φορτώθηκαν δυο μεγάλα δέματα ο καθένας με τα βιβλία προηγούμενων ετών της σχολής τους μαζί με μια μεγάλη, σχεδόν καινούργια εξάτομη εγκυκλοπαίδεια. Τα πούλησαν στη γριά και εισέπραξαν **ένα ολόκληρο πεντακοσάριο (500 δραχμές)**. Μεγάλο ποσό για την εποχή εκείνη, αν το συγκρίνεις με το νοίκι που πλήρωναν για τα δωμάτια που έμεναν (ένα μονό δωμάτιο, όχι διαμέρισμα ή γκαρσονιέρα), 350 δραχμές το μήνα ο ένας και 400 δραχμές ο άλλος.

Με ολόκληρο πεντακοσάριο στην τσέπη, ποιος τους πιάνει; Ένωσαν άλλοι άνθρωποι, πολύ ανεβασμένοι, με αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία, σχεδόν ευτυχείς. **Αποφάσισαν να ζήσουν, έστω για μια μέρα σαν πλούσιοι**. Πήγαν στο γνωστό, πολύ καλό εστιατόριο «Ιντεάλ» στην Πανεπιστημίου. Έφαγαν τα ωραία φιλέτα τους και ότι άλλο τραβούσε η όρεξη τους. Ήπιαν με άνεση τα ακριβά κρασιά τους και τους καφέδες τους. Έδωσαν και ένα αξιοπρεπές πουρμπουάρ στα γκαρσόνια.

Ύστερα πήγαν σε ένα μαγαζί και αγόρασαν από ένα ρολόι χειρός ο καθένας. **Γίνεται να 'σαι φοιτητής χωρίς ρολόι, πώς θα ρίξεις τα κορίτσια έτσι σκέτος βρε κακομοίρη;** Ο Μιχάλης βρήκε ευκαιρία και αγόρασε επιπλέον ένα μεγάλο ξυπνητήρι. Τους έβαλε να το κουντίσουν καλά, να βεβαιωθεί ότι δουλεύει.

Νύχτωνε. Οι δύο φίλοι έπρεπε να τελειώσουν όμορφα την πλούσια μέρα τους με διασκέδαση. Πήγανε σε ένα ποιοτικό κινηματογράφο να δούνε μια πολύ καλή ταινία, το «**Λα Στράντα**» (**Ο δρόμος**) του μεγάλου Ιταλού σκηνοθέτη **Φ. Φελίνι**.

Εκεί που απολάμβαναν το έργο, σε μια μακρόσυρτη σκηνή, χωρίς λόγια και μουσική, ακούστηκε δυνατά το «τικ - τακ» από το ξυπνητήρι που είχε στα πόδια του ο Μιχάλης, μέσα στο κουτί. «**Βόμβα - βόμβα**», φώναξαν έντρομοι οι διπλανοί θεατές. «**Σταματήστε την προβολή, ανάψτε τα φώτα, θα**

σκοτωθούμε απόψε» συνέχισαν.

«Όχι ρε παιδιά, ένα απλό ξυπνητήρι είναι, ορίστε ψάξτε το» απάντησε ντροπιασμένος ο Μιχάλης και το παρέδωσε αμέσως στο ταμείο του κινηματογράφου, εισπράττοντας και τη σχετική κατσάδα.

Αμάν πια μ' αυτούς τους επαρχιώτες. Αδέξιοι και άξεστοι μερικοί - μερικοί, ούτε με ένα ολόκληρο πεντακοσάριο δεν μπορούν να γίνουν πρωτεουσιάνοι κανονικοί.